

Published on Газета «День» (<https://day.kyiv.ua>)

[Головна](#) > Тоді світ перетворюється!

Тоді світ перетворюється!

Директор львівського Театру «І люди, і ляльки» — про 30-й сезон і те, що поза ним

[1]

Тетяна Козирєва [1]

23 вересня, 2020 - 09:00

-
- [Твіт](#) [2]

[3]

Заклади культури поволі після майже піврічних вимушених, через карантин, канікул повертаються до роботи. Не виняток — Театр естрадних мініатюр «І люди, і ляльки», який відкрив сезон, а він — ювілейний, 30-й, довгоочікуваною, ще з доковідних часів, прем'єрою за Шміттом «Діти Ноя».

Журналіст «Дня» розповідав про цю постановку в інтерв'ю з запрошеним з Києва режисером Михайлом Урицьким (див. публікацію «Ми працюємо з людськими емоціями» у №136 від 23 липня 2020. — Т.К.). Тепер розпитую про враження від роботи й директора театру, також — актора у цій виставі Олексія Кравчука.

І далі у розмові з Олексієм Анатолійовичем — власне, про «Дітей Ноя» і перспективу на подальше співробітництво з Михайлом Урицьким, також — про інші от-от прем'єри та участь у фестивалі в Кропивницькому, а ще — про співпрацю з білоруськими колегами та штрихи до фаху.

НЕ ТІЛЬКИ ДЛЯ ЛЬВОВА — ДЛЯ УКРАЇНИ

— Робота над «Дітьми Ноя» була неймовірно цікавою, — говорить Олексій Кравчук. — Також ця робота — дуже важлива для театру, для авторів — зокрема. І не тільки для Львова — для України. Бо в нас нині такі непрості часи. Так, як зазначав Михайло Урицький, й брав це у Шмітта, що спасіння людини — в серці самої людини. І як тільки це відбуватиметься з людиною, то, відповідно, поширюватиметься на інших. Тобто людина робитиме дуже потрібні і важливі внутрішні, а відповідно — зовнішні вибори.

— Дуже хвалив Михайло Урицький вашого сценографа...

— Уляна Кульчицька — донька Інеси Кульчицької (головного художника Львівського обласного театру ляльок. — Т.К.). А для нашого театру Уляна — дуже хороше відкриття! Вона талановита молода людина. Не обтяжена певними стереотипами як сценограф. У неї — дуже добрий погляд! Завдяки Улянці, кожна лялька у виставі має свій ритм, кожна сценографічна деталь має свій ритм. Цей ритм підкреслює й відеоарт, який вона робила. Для нашого театру це важливо!

— Відбулася отака, дуже вдала, співпраця з Урицьким. Чи ви заклали, можливо, вже підґрунтя на наступні спільні проєкти?

— Так, безумовно. Шукатимемо матеріал, який запропонуємо Михайлові для постановки. Можливо, не на наступний сезон, бо він у нас вже запланований. Це мала би бути гарна, красива казка.

НАЙБЛИЖЧІ ПРЕМ'ЄРИ

— Поза сумнівом, ви мали вдале відкриття сезону. А ще чим він буде особливим?

— У нас працює актриса Надія Крат, яка, як режисер, вже зробила кілька вистав. Надія написала чудову казку для дітей і для дорослих — «Сніжинка для вовчика». Це дуже красива історія, виписана дуже романтично, філософськи. Ми вже стали до роботи. Я буду режисером. Сценографія і ляльки — нашого головного художника Ельвіри Босович, яка розробила дуже цікаві ескізи. А музику для цієї вистави пише заслужений діяч України Юрій Саєнко.

— Відомий композитор...

— Так. І йому ця річ теж дуже сподобалася. Він нею дуже захопився.

— Коли плануєте прем'єру?

— Ближче до Нового року.

— Наскільки я пам'ятаю з попередніх наших з вами розмов, Олексію, ще мала би бути постановка із запрошеним із Білорусі режисером.

— Так, з Олександром Янушкевичем. Говорили ми з ним ще до карантину. Він приїжджав, розмовляв з нашою Ельвірою Босович, яка буде художником вистави «Голем», і це — міф про створення людини. Також у перспективі хочемо взяти у репертуар щось із білоруської драматургії. Мені дуже хочеться підтримати білоруську культуру, яка є неймовірно цікавою.

— Попереду ж у вас зараз фестиваль у Кропивницькому, так?

— Ми братимемо участь у Всеукраїнському театральному фестивалі «Вересневі самоцвіти» за участю, в тім числі, й лялькових театрів. Веземо виставу для дорослих «Пустостан» за п'єсою сучасної і дуже популярної польської авторки Маліни Пшешлуги. Гратимемо 24 вересня.

— Можливо, заявлялися вже і з «Дітьми Ноя» на якісь форуми?

— Ця вистава буде їздити. І буде їздити багато. Питання — коли? Бо станом на зараз ситуація з фестивалями, а тим паче — за кордоном, під великим питанням. Все серйозно пішло на спад. Ті форуми, в яких ми з року в рік брали участь, не відбуваються, але як тільки виправиться ситуація з карантинном, обов'язково представлимо наших «Дітей Ноя». Ця вистава справді гідна того, щоби бути представленою на різних світових фестивалях.

— Не можу не запитати про захворюваність на корону серед ваших працівників. Бо бачимо на прикладі інших театрів (приміром, імені Марії Заньковецької), що скасовуються, точніше — перекладаються вистави... Також всім відомий випадок з Театром Франка, коли всі дружно пішли на карантин після святкування 100-річного ювілею...

— У нас в Театрі «І люди, і ляльки» Бог милував! Обійшло стороною. Але ми намагаємося дотримуватися усіх карантинних норм — говорю про дезінфекцію, чистоту, соціальну дистанцію, масковий режим. Бо насправді час — непростий, і потрібно берегти людей.

— А як з відвідуваністю з початку сезону? Пішов глядач? Бо журяться в інших театрах, що не набирають навіть так званих карантинних місць — кажуть, що публіка чи то відвикла від театру за пів року, чи боїться інфікуватися.

— На денні, дитячі, вистави глядачів маємо. Зала у нас невелика — на 40 місць. Аби зберегти дистанцію, продаємо тільки-но 20 квитків. Безумовно, це впливає на касові збори. Але нічого ж не вдієш... Мусимо перебути.

ПОЗА СЕЗОНОМ

— Хочу копнути, Олексію, трохи глибше стосовно ваших безпосередніх обов'язків у театрі. Бо ви і директор, і актор, і режисер. Відкидаючи фінансовий бік питання, наважуся запитати, для чого воно вам і як поєднується?

— Щодо директорства, то це — більше функція, ніж професія. Я саме так ставлюся до посади. Приділяю їй небагато часу, але маю добрих заступників, які чудово справляються з обов'язками. Щодо режисерської роботи... Я завжди шукаю і чекаю того матеріалу, який захопить і не дасть мені можливості бути спокійним. Це має бути як пристрасне кохання — спочатку є незрозумілим, емоційним, художньо-образним, але коли знаходиться такий матеріал, він проситься до життя. Треба «запліднитися» тим матеріалом, запліднити духовно акторів і художників і почати втілювати. Це неспокійна і філософська робота, а тим більше — у театрі ляльок. Бо в драматичному театрі — це, як правило, аналітично-емоційна і соціальна робота. Додам, що у сучасному театрі за соціальними темами, на жаль, дуже часто втрачається художня образність. Тому що насправді соціальна тематика має бути вторинною. Стосовно акторської роботи, то вона, безумовно, відрізняється від режисерської. Є в театрі люди, яким я довіряю, коли сам працюю як актор. Мені дуже важливий їхній погляд з боку на мене — чи я правильно роблю? Віддаю функцію режисера людині, якій довіряю і яка може підказувати мені якісь речі. Бо в акторі важлива думка, наповнена емоціями і змістом. І я пробую ці речі розділяти, хоча це завжди дуже важко.

— А якби я сформулювала питання так: «Кравчук — це більше режисер чи все ж таки актор, як за фахом?».

— Я б відповів: «Я більше людина».

— Принагідно стосовно того, що актор — людина. Мене завжди цікавило, як актори долають свої особисті емоції, коли виходять на сцену? Бо кожен щось, та має, і це потрібно залишати за лаштунками. Тому запитаю, як вдається акторам долати власні душевні хвилі, щоби роботи для глядача була якісною?

— Кожна вистава — це духовна субстанція. Вона живе в просторі — як невидима енергія. Коли наближається час вистави, та духовна субстанція наближається до актора. І дуже

важливо в цей момент відчувати, щоби ця образність сталася. Тоді вона починає превалювати. А актор тільки має допомагати, щоби все відбулося. І тоді все складається чудово. Для актора цей момент — дуже важливий. Йдеться про виставленість на добру гру, виставленість на добру думку, впевненість на партнера, якого я люблю. І завжди партнер має бути ліпший за мене. А якщо партнер думає так само, як і я, тоді у нас відбувається дуже гарний союз під час вистави.

— 3 ваших слів виходить, що актором потрібно народитися...

— Напевно, так. Звичайно, можна навчитися різним технологіям і напрямам, але образне чуття, інтелектуальне образне чуття — дуже важлива річ. Кожна людина є митцем. І дуже важливо відкривати ці центри, щоби творити. Йдеться не тільки про акторство. Тоді світ перетворюється!

Тетяна КОЗИРЄВА, Львів. Фото з ФБ-сторінки Олексія КРАВЧУКА

Газета: №179, (2020) [4]

Рубрика: Культура [5]

-
- Твіт [2]

Source URL: <https://day.kyiv.ua/uk/article/kultura/todi-svit-peretvoryuyetsya>

Links

[1] <https://day.kyiv.ua/uk/profile/tetyana-kozirieva>

[2] <https://twitter.com/share>

[3] https://day.kyiv.ua/sites/default/files/main/articles/22092020/6_kravchukoleksiy.jpg

[4] <https://day.kyiv.ua/uk/arhiv/no179-2020>

[5] <https://day.kyiv.ua/uk/article/kultura-0>